

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Z. sp. z o.o. w K.

przeciwko A. w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt X Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na potrzebie wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność (art. 189 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze rozbieżność orzecznictwa powinna być we wniosku skarżącej wykazana. Nie można zaś mówić o rozbieżności w sytuacji, w której chodzi o dwa orzeczenia sądów powszechnych, zapadłe w podobnych stanach faktycznych, jeśli tylko jeden z nich jest prawomocny. Jak wskazuje skarżąca w jednej ze spraw doszło do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Ze względu na niezakończenie tego postępowania nie można mówić o zaistniałej już rozbieżności w orzecznictwie. Po drugie skarżąca wskazuje, że wadliwe było oddalenie jej powództwa o ustalenie, gdyż odmiennie niż w toczącej się sprawie o zasądzenie z powództwa strony przeciwnej, w tej sprawie wyrok ustalający miałby dalej idące skutki prawne. W skardze próżno jednak szukać wykazania lub choćby powołania się na to, jakie dalej idące skutki prawne rodziłby wyrok ustalający niż, gdyby powódka podniosła te same okoliczności w ramach zarzutu w sprawie o zasądzenie. Ogólnikowe i przykładowe wskazanie, że strona skarżąca miałaby określone uprawnienia z tytułu umowy dzierżawy (np. do pobierania pożytków) nie mogą być wystarczające, gdyż jeśli strona uznaje, że prawa takie jej są należne ma prawo je realizować w drodze samodzielnego powództwa o zasądzenie. Wniosek taki wynika wprost z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., V CSK 640/14, LEX nr 1766003, na który powołuje się skarżąca.

Z analizy treści skargi nie wynika także, aby była ona w sposób oczywisty uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.